

JAMES PATTERSON
și CHRIS GRABENSTEIN

PiSici
vs.
CÂini

Ilustrații de Anuki López
Traducere din engleză de
Ana Lucreția Nedelcu

CORINT JUNIOR
—2021—

Redactor: Ileana Popescu
Tehnoredactor: Liviu Rusu

James Paterson, Chris Grabenstein
KATT VS DOGG
Copyright © 2018 by James Patterson
Illustrations copyright © 2018 by Anuki Lopez
Jacket design by Stephanie Yang
Jacket art © Lisa Manuzak Wiley
Jacket lettering by Jennet Liaw
Jacket © 2019 Hachette Book Group, Inc.
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through GRAAL.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT BOOKS. CORINT JUNIOR este marcă înregistrată.
Strada Mihai Eminescu nr. 54A, Sector 1, București, 010517
www.corintjunior.ro

ISBN: 978-606-793-762-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Patterson, James

Pisici vs. Câini / James Patterson și Chris Grabenstein ; il. de Anuki López ;
trad. din engleză de Ana Lucreția Nedelcu. - București : Corint Books, 2021

ISBN 978-606-793-762-6

I. Grabenstein, Chris

II. López, Anuki (il.)

II. Nedelcu, Ana Lucreția (trad.)

821.135.1

Capitolul I

Oscar își scoase capul pe fereastra camionetei tatălui său, cu limba fluturându-i în vânt. Era cea mai mare plăcere a lui!

Privea cum vântul îi alungea într-o parte balele ca pe elasticul unei praștii. Era cea mai mare plăcere a lui!

Camioneta gonea cu 110, poate chiar 120 de kilometri pe oră, făcând slalom printre celelalte mașini, camioane și motociclete. Oscar vedea peste tot numai capace de roți argintii! Voia să le urmărească pe toate. Pentru că urmărirea lucrurilor era cea mai mare plăcere a lui!

Am luat micul dejun
azi. E plăcerea mea
cea mai mare.

Am văzut o veveriță!
E plăcerea mea
cea mai mare.

Ups! Tocmai am tras
un părț. E plăcerea mea
cea mai mare!

Oscar știa că această vacanță petrecută cu familia în parcul Western Frontier va fi nemaipomenită, deoarece și drumul până acolo se anunța la fel. Era cea mai grozavă călătorie pe care o făcuse vreodată!

Deodată, auzi un *pleosc*, ca și cum tocmai fusese împrăscat cu ceva umed! Iar tatăl său, aflat la volan, bombăni:

— Aaa, nu se poate! Una dintre pisicile acelea stupide din SUV-urile acelea stupide tocmai și-a scos capul stupid pe fereastră și a eliminat un ghemotoc de păr. Și apoi l-a aruncat aici, pe parbrizul meu!

— Duke, interveni mama lui Oscar, ai uitat să-ți iei doza contra răpciugii în dimineața asta?

— Nu, Lola...

— Pentru că asta ar fi trebuit să fie o vacanță în familie distractivă și...

Pleosc! Altă grămadă umedă de păr cleios, plin de mizerie, lovi parbrizul.

— Of, ce comportament huliganic! mormăi iritat tatăl lui Oscar. De ce nu pot și ele măcar să tușească o singură dată?

Și apăsă pedala de accelerație. Camioneta își mări viteza numaidecât.

— Dar nuuu... ele mereu trebuie să scuipe două ghemotoace de păr.

Apoi începu cu o voce amuzantă, pretențioasă, de pisică:

— Ooo, uită-te la mine, sunt atât de specială! Sunt o pisică. De fiecare dată când vărs, vărs de două ori...

— Și trebuiau să facă și gestul acela stupid, când încep ele prin a-și mișca umerii de sus în jos, adăugă Fifi, sora adolescentă a lui Oscar. Apoi încep cu *bleah-bleah-bleah*, ca și cum ar trebui să anunțe că se pregătesc să vomite sau ceva de genul. Pisicile sunt atât de scârboase și de dezgustătoare!

— Atunci hai să le dăm ocazia să vomite pe bune! mârâi tata.

Și apăsă mai tare pedala de accelerație.

Camioneta vui haotic, zornăi și goni pe șosea ca la curse.

— Duke, scheună mama lui Oscar, ținându-se de mânerul de siguranță de deasupra capului, mă sperii!

— Atunci așază-te pe o husă absorbantă, Lola. Pentru că un câine trebuie să-și facă treaba de câine. O voi urmări pe acea pisică!

Oscar aprobă printr-un urlet puternic!

— Hauuuuu — hauuuu!

Camioneta prăfuită înainta vertiginos pe autostradă, depășind toate mașinile din trafic, până când ajunse să circule în paralel cu SUV-ul negru și lucios.

— Hei, domnule Whiskers, strigă tata, peste scaunul din dreapta, către pisiul de la volan. Ai grijă pe unde vomți!

Oscar pufăi mulțumit de ce urma să se întâmple. Faza asta avea să fie una foarte, foarte tare.

Să-l asculte pe tatăl său țipând la pisici era cea mai mare plăcere a lui!

Capitolul 2

Molly Hissleton stătea pe bancheta din spate a SUV-ului familiei, pretinzând că se bucură de muzica clasică pe care tatăl ei o asculta la radio.

Molly era o actriță nemaipomenită. Foarte bună în a pretinde că face anumite lucruri.

SUV-ul nou-nouț, complet echipat (avea până și un coș de gunoi instalat în spate), zbârnâia fericit de-a lungul autostrăzii, cu motorul torcând încetisor.

— Nu-i așa că Miautzart este minunat? spuse tatăl lui Molly în timp ce dirija, cu ușoare lovituri ritmice din coadă, muzica simfonică.

Mama lui Molly stătea ghemuită pe bancheta scăldată de soare din față, moțâind liniștit.

— Cine a
decapitat acest
șoarece și i-a
lăsat trupul fără
cap pe suportul
meu de pahare?

— Eu, tată!

— Foarte bine,
fiule,

FOARTE BINE!

Blade, fratele lui Molly, care acum se simțea mai bine, după o scurtă criză de rău de mașină care a presupus azvârlirea din gât a unui ghemotoc de păr, se juca pe un dispozitiv video, urmărind un punct roșu.

Pisicile se aflau în drum spre parcul Western Frontier, casa unor creaturi rare, exotice și înfricoșătoare. Molly abia aștepta să le vadă. Se anunța a fi o vacanță spectaculoasă, extraordinară!

Brusc, o camionetă destul de veche, ticsită cu câini plini de bale (iac!), trase chiar lângă vehiculul sport al pisicilor. Pasagerul cu blană creată de pe scaunul din dreapta își acoperi ochii cu ambele labe, în timp ce câinele de la volan își arătă colții, lătrând furios. Evident că Molly nu auzea exact motivul pentru care acesta lătra, SUV-ul fiind foarte bine izolat fonic.

În mașină era un cățel tânăr, un băiat cam de vârsta lui Molly, care-și scosese capul pe geam. Îi curgeau balele peste tot. Dezgustător...!

O minge de tenis scămoasă sări deodată de la geamul șoferului aceluși SUV. Molly își dădu ochii peste cap. Se știe că ocupația obișnuită a câinilor este azvârlirea mingilor de tenis!

Tatăl lui Molly oftă și lăasă în jos geamurile fumurii. Molly aruncă o privire către vitezometru. Zburau, efectiv, cu peste 120 de kilometri pe oră! Molly își adânci ghearele în scaun, ca să nu fie luată pe sus.

— Da, ce este? li se adresa câinilor tatăl ei cu un rânjel viclean. Vă pot fi de folos în vreun fel? Căutați cumva un alt loc pentru a vă ușura?

— Trage pe dreapta! lătră câinele din spatele volanului.

— Oo, dar vai! exclamă tatăl lui Molly, într-un mod tăios, care o făcea mereu să chicotească. Ascultă-l pe acest câine folosindu-și cuvintele! Toate trei...

— Știu mai mult de trei cuvinte, țipă câinele.

— Adevărat? Atunci vorbește, domnule. Vorbește! Sunt numai urechi. Nu, stai! Acela este fiul dumitale. Numai urechi, în afara faptului că el este și gură-cască, bineînțeles, cu limba scoasă!

— Vrei să faci cunoștință cu asta? țipă câinele șofer, fluturându-și amenințător laba strânsă către tatăl lui Molly.

— Ce să faci? replică el. Mă ameninți cu duhoarea ta de câine? Te-aș ruga amabil, domnule,

ca, data viitoare, să mesteci un Dentastix înainte de a lua cuvântul în public. Respirația ta de pastramă de vită împute toată autostrada!

— Să vezi ce te împut eu acum, felină ce ești!

— Este totul în regulă, Boomer, dragule? întreabă mama lui Molly în timp ce se întinse și căscă pe scaunul ei din față.

— Da, draga mea Fluffy. Culcă-te la loc! Încerc doar să-l învăț pe acest câine bătrân o nouă stratagemă.

— Mult succes atunci.

Se încolăci la loc pe scaun și adormi rapid.

— Am ajuns? întreabă nerăbdător Blade, ridicându-și ochii pentru o clipă din jocul video.

— Nu, răspunse Molly. Momentan, tata are de-a face cu un câine.

— Urăsc câinii, spuse Blade.

— Da, Blade, spuse Molly. Doar suntem pisici. Asta facem noi — urâm câinii. Mereu i-am urât și mereu îi vom urî. Este în natura lucrurilor.

Tatăl lui Molly șuieră la câini, descoperindu-și colții ascuțiți.

Câinii începură să latre feroce.

Pisicile mieunară și ele voioase.